

RHYS BOWEN

TEMA KUNINGLIK LUUREAUSUS

Inglise keelest tõlkinud Greete Kõrvits

Originaali tiitel:

Rhys Bowen

Her Royal Spyness

THE BERKLEY PUBLISHING GROUP

Published by the Penguin Group

Penguin Group (USA) Inc, 375 Hudson Street, New York, New York
10014, USA

Copyright © 2008 by Janet Quin-Harkin

Toimetanud Lea Arme

Kujundanud Inga Joala

Tõlge eesti keelde © Greete Kõrvits ja Tänapäev, 2021

ISBN 978-9916-17-098-4

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

MÄRKUSED JA TÄNUSÕNAD

See on kirjandusteos. Kuigi selle loo lehekülgedel ilmuvad välja mõned ajaloolised isikud, eksisteerivad Georgie ja tema sõbrad ja pereliikmed vaid autori peas. Üritasin tagada, et kuninglikud persoonid on tõetruud ega käitu neile mitteomaselt.

Tahaksin tänada kõiki neid, kes pakkusid väärtuslikku nõu ja ka kerget kriitikat: minu kaaskrimikirjanikud Jane Finnis ja Jacqueline Winspear; minu abikaasa John (kes jagab täielikult matsu), minu tütre Clare ja Jane ning minu kaasaelajad, minu imelised agendid Meg ja Kelly.

Tänan ka Marisa Youngi, kes laenas ühele noorele inglise daamile oma nime.

I. PEATÜKK

Rannochi loss

Perthshire

Šotimaa

Aprill 1932

Kuningapere vähemtähtsaks liikmeks olemisel on omad miinused.

Esiteks eeldavad kõik ikka, et käitunud nagu valitsejatepere esindaja, ilma et keegi korralikult õpetaks, kuidas see käib. Pead tittesid musitama, laatasid avama, Balmorali lossis patseerima (muidugi kildis), pulmakleitide sleppe näpu vahel hoidma. Tavalised ametid pole soositud. Nagu mind informeeriti, ei olnud näiteks sobilik töötada Harrodsi kaubamaja kosmeetikaosakonnas.

Kui hakkab sellele ebaõiglusele keskenduma, meenub mulle teine miinus. Näib, et Windsori suguvõsa noore naisliikme ainus mõistlik valik on abielluda mõnda kuninglikku perre, mida ikka veel igal pool Euroopas leidub, isegi kui päris monarhe on õige väheks jäänud. Tundub, et isegi niivõrd perspektiivitu Windsor nagu ma ise on väärtuslik kaup neile, kes

tahaksid Suurbritanniaga sel rahutul ajal mingisugustki liitu luua. Mulle tuletatakse pidevalt meelde, et ma pean tegema hea partii mõne poolhullu, kõverahambulise, lõuata, selgroota ja üleüldse jõleda Euroopa kõrgeaususega, mis looks kindlustunde suhetes muidu potentsiaalse vaenlasega. Minu nõbu Alex tegi just nimelt seda, vaene hing. Tema traagiline saatus on mulle hoiatuseks.

Enne edasi jutustamist peaksin end vist tutvustama. Minu nimi on Victoria Georgiana Charlotte Eugenie, Glen Garry ja Rannochi hertsogi tütar – sõbrad kutsuvad mind Georgie'ks. Minu vanaema oli kuninganna Victoria tütardest kõige tagasihoidlikuma välimusega, kellel ei õnnestunud enda võrku meelitada ühtki keisrit ega Romanovit – selle eest olen ma lõpmata tänulik ning kahtlustan, et sama tundis temagi. Selle asemel pandi ta paari ühe süngevõitu Šoti paruniga, kes sai selle eest, et vabastas kuninganna oma tütre tülikast neiupõlvest, hertsogitiitli. Mõne aja pärast väljastas naine kohusetundlikult poja, järgmise hertsogi, ning heitis siis hinge, põhjuseks verepilastusest ja liigsest värskest õhust tekkinud haigused. Mina vanaema ei tundnud. Ei kohtunud ka kunagi oma türanliku šoti vana-isaga, ehkki teenijad väidavad, et tema kummitus uitab endiselt Rannochi lossis ringi ja mängib müüridel torupilli (mis on iseenesest kummaline, sest ta ei osanud elusast peast torupilli mängida). Selleks ajaks, kui mina Rannochi lossis, Balmoralist veelgi ebamugavamas palees, sündisin, kandis hertsogitiitlit minu isa ning kulutas hoolega perekonna raha.

Ka tema täitis oma kohust ja abiellus ühe hirmuäratavalt pedantse Inglise krahvi tütreaga. Too tõi ilmale minu

venna, vaatas kõledal mägismaal ringi ning langetas otsuse, et pigem sureb maha. Nüüd, kus tal oli pärija olemas, tegi mu isa täiesti ennekuulmatu sammu ning abiellus näitlejanaga – minu emaga. Kuramaaž kenade näitlejataridega oli noortele meestele nagu vanaonu Bertie, hilisem kuningas Edward VII, lubatud, isegi soositud, kuid kindlasti mitte abiellumine. Ent kuna ema kuulus kirikusse ning pärines igati austusväärsest, kuigi tähelepandamatust briti perekonnast ning Suure Sõja pilved juba kogunesid Euroopa kohal, sai nende liit ikkagi loa. Ema esitles ennast kuninganna Maryle, kes kuulutas ta ühe Essexi plika kohta erakordselt tsiviliseerituks.

Kahjuks ei jäänud abielu püsima. Emast väiksema südikusega inimesed ei pidanud Rannochis kaua vastu. Tuule ulgumine tohututes korstnates, tartaanmustriga tapeet kempus, see tekitab otsemaid masendust, kui mitte hullumeelsust. Imestan, et ta niigi kaua vastu pidas. Kahtlustan, et talle meeldis mõte hertsoginna staatusest, ent kui ta mõistis, et hertsogiga abielus olemine tähendas ka aastast poole veetmist Šotimaal, otsustas ta jalga lasta. Mina olin siis kaheaastane. Esimene jalgalaskmine oli mingi argentiinlasest polomängijaga. Neid jalgalaskmisi oli muidugi veelgi. Prantsuse rallisõitja, kes traagilisel kombel Monte Carlos hukkus, Ameerika filmiprodutsent, keegi uljas maadeavastaja ning minu teadmist mööda viimati keegi Saksa vabrikuomanik. Kohtun emaga mõnikord, kui ta Londonis välja juhtub ilmuma. Igal korral on jumestuskiht paksem ja kübarad kallimad, justkui üritaks ta ikka säilitada noorusaja välimust, mis mehi tema pärast kaklema ajas. Teeme üksteisele põsemusi, räägime ilmast, riie-test ja minu abieluplaanidest. Nagu jooksin võhivõõraga teed.

Õnneks oli minu lapsehoidja kena inimene, nii et Rannochis üles kasvamine oli küll üksildane, ent mitte väljakannatamatu. Sellistel hetkedel, kui ta mõnes tervislikumas maailmajaos kellegi mõistlikuga abielus oli, maandusin oma ema juures. Kuid emadus ei istunud talle ning ta kolis pidevalt, nii et Rannochi lossist sai minu ankur, tuttav ja usaldusväärne, mis sest, et kõle ja üksildane. Minu poolvend Hamish (hüüdnimega Binky) läks internaatkooli, sellisesse, kus kasvatavad sunnivad külma duši all käima ja koidu hakul võidu jooksmas. Sellised koolid kasvatavad imperiumi tulevase juhte, nii et õieti ei saa ka öelda, et ma oma venda kuigivõrd tundsin. Ega õieti ka isa. Pärast minu ema väga avalikku jalgalaskmist käis ta alla ja hõljus mööda Euroopat ühest kõrtsist teise, kaotas Nice'is ja Monte Carlos raha ja nii kuni 1929. aasta kurikuulsa börsikrahhini. Kui ta mõistis, et on paljas kui püksinööp, kõndis ta oma tedrepüssiga rabaservale ja lasi ennast maha. Kuidas see tal õnnestus, on alati natuke hämmastust tekitanud. Mu isa ei olnud jahipüssidega kuigi osav.

Mäletan, et kui selle uudise Šveitsis kätte sain, üritasin teda leinata. Mul oli vaid hägune mälestus sellest, milline ta välja nägi. Ma igatsesin ideed isast kui sellisest, tunnet, et kui vajab, tuleb keegi ja kaitseb mind ja annab nõu. Ehmatav oli mõista, et üheksateistaastasena olen ma ilma peal ihuüksi.

Igatahes sai Binkyst siis kolmas hertsog, ta abiellus igava, ent laitmatu renomeega noore naisega ning päris Rannochi lossi. Samal ajal lõpetasin mina Šveitsis kooli ja nautisin muretut elu rikaste ja kuulsate inimeste ulakate tütarde seltsis. Õppisime enam-vähem rahuldaval tasemel prantsuse keelt ja muud suurt mitte midagi, kui välja arvata suurede korraldamine, klaverimäng ja hea rüht. Meie kooliväliste tegevuste hulka kuulusid

aiakuuri taga suitsetamine ja üle müüri ronimine, et kohalikus trahteris suusatamisõpetajatega trehvata.

Minu õnneks otsustasid mõned pere jõukamad liikmed panustada minu harimisse ning seega sain sinna edasi jääda kuni minu esitlemiseni õukonnas ja minu hooajani. Kes ei tea, siis iga noor daam, kes on pärit heast perekonnast, saab oma hooaja – seeria balle, pidusid, kõiksugu muid tegevusi, mille käigus ta ennast ühiskonnale näitab ning õukonnas esitleb. Viisakas reklaam: „Siit ta tuleb, poisid. Jumala eest, abielluge nüüd keegi temaga ja koristage ta jalust.“

„Hooaeg“ on tegelikult üsna grandioosne termin, kui arvestada seda, et see koosneb surmigavatest tantsuõhtutest, mis kulmineeruvad suure balliga Rannochi lossis. See toimub tedrejahi ajal, noored mehed käivad kõmmutamas ja õhtuks on kõik tantsimiseks liiga väsinud. Ega keegi neist eriti neid vanu šoti tantse, mida Rannochis vihutakse, ei tea ka. Põhjatornist kajav torupilljorin tuletas neist mitmele meelde, et neil on Londonis mingid väga tähtsad asjaajamised, mis kuidagi oodata ei saanud. Niisiis pole üllatav, et ühtki sobivat partiid ma ei teinudki ning kahekümne esimeseks eluaastaks leidsin end lossis passimast, ilma et mul olnuks vähimatki aimu, mida oma eluga peale hakata.